Про вашу звідавшись недугу,
Префект поліції звелів,
Щоб допоміг я вам, як другу,
І з ложа смертного підвів.
До столу ж! Хай лунає спів!

На лікарів даремні ваші трати:
То слуги смерті — геть їх проженіть!
Вам, пане, заборонено вмирати!
Тож слухайтесь поліції — й живіть!

Як умрете, народ напхнеться
До нас Бог знає звідкіля —
Й таке у місті розпочнеться,
Що заколишеться земля,
Як при падінні короля.

І — зрештою — імперська колісниця
Спіткнеться на могилу, що таїть
Ваш мертвий прах? О ні, так не годиться!
Тож слухайтесь поліції — й живіть!

І сам король, і депутати
Не співчували тим пісням,
Якими вміли потішати
Ви неньку Францію, бо нам
Ви не курили фіміам.

До шпигунів прихильні трибунали
На вас плели свою підступну сіть,
Ім'ям закону всюди таврували!
Тож слухайтесь поліції — й живіть!

Та є надія, що до року
Скінчиться ваш високий літ.
Тоді-то, знявши з нас мороку,
Ви зможете, старий піїт,
Покинути цей грішний світ.

Дістануться вам прості дроги й шати,
Не відгукнеться сурм блискуча мідь.
А поки що — не треба поспішати!
Тож слухайтесь поліції — й живіть!